

Цимбалюк А.С.

студент,

Науковий керівник: Куш О.Є.

кандидат юридичних наук, доцент,

Полтавський юридичний інститут

Національного юридичного університету

імені Ярослава Мудрого

ПУБЛІЧНИЙ ЗВІТ КЕРІВНИКА ЯК НОВОВВЕДЕННЯ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО ДЕРЖАВНУ СЛУЖБУ»

Створення ефективної системи організації та забезпечення діяльності державної служби – необхідний крок для підвищення рівня суспільної довіри до держави, забезпечення демократичного розвитку нашої країни на шляху до європейської інтеграції. Угода про асоціацію з Європейським Союзом передбачила реформування системи державної служби в Україні, прийняття Закону України «Про державну службу», який передбачив радикальні зміни в правовому регулюванні її діяльності. Одним із нововведень Закону стало введення звіту керівника органу виконавчої влади, який повинен забезпечити реалізацію принципу публічності. Принцип публічності, як один із важливих принципів державного управління, передбачає відкритість виконавчої влади, прозорість діяльності апарату державного управління для громадян через їх право впливати на діяльність органів влади та їх посадових осіб; урахування думки громадськості при прийнятті державно-управлінських рішень; громадський контроль за діяльністю управлінського апарату та інші види контролю за дотриманням конституційно-закріплених інтересів суспільства, прав і свобод громадян [1].

Відповідно до статті 45 Закону України «Про державну службу» керівники всіх органів виконавчої влади, крім міністрів, повинні публічно інформувати громадськість про підсумки своєї діяльності.

Керуючись «Типовим порядком проведення публічного звіту керівника органу виконавчої влади», Звіт – інформація, яку оприлюднюють керівники органів виконавчої влади про роботу та виконання завдань, що були доручені на певний період. Його мета – дотримання принципу прозорості та підзвітності, інформування громадськості про підсумки діяльності відповідного органу виконавчої влади.

Звітування відбувається щорічно та його обов'язковою умовою є участь представників громадських рад, громадських об'єднань, організацій роботодавців, професійних спілок, некомерційних організацій, експертів відповідних галузей та засобів масової інформації [2].

Відтепер щорічно до 25 лютого керівник органу виконавчої влади готує звіт про свою діяльність за попередній рік. За дані, наведені в публічному звіті, відповідальність несе саме керівник органу виконавчої влади.

Звіт передбачає попереднє оприлюднення інформації про час, дату і місце заходу. Вона розміщується не пізніше ніж за тиждень до його проведення на офіційному веб-сайті відповідного органу виконавчої влади і урядовому веб-

сайті «Громадянське суспільство і влада». Публічний звіт проводиться у формі офіційного виступу керівника органу виконавчої влади не пізніше ніж через 15 календарних днів з дня опублікування звіту на вищевказаних сайтах [3].

Важливо зазначити, що матеріали звіту як публічна інформація, що надана на вищевказаних сайтах у формі відкритих даних, є дозволеною для її подальшого вільного використання та поширення. Обов'язок владних структур надавати та оприлюднювати інформацію чітко відображений у законодавстві, зокрема, у статті 3 Закону України «Про доступ до публічної інформації». Пасивною формою є отримання інформації з відкритих джерел, яка оприлюднена в офіційних друкованих виданнях; на офіційному веб-сайті органу державної влади в мережі інтернет, або єдиному державному порталі відкритих даних [4]. Будь-яка особа може вільно копіювати, публікувати, поширювати, використовувати, у тому числі з комерційною метою, у поєднанні з іншою інформацією, або шляхом включення до складу власного дослідження з обов'язковим посиланням на джерело її отримання. Але за результатами дослідження поданих питань стало відомо, що вищезгадана інформація раніше була відсутньою на веб-сторінках, або містилась у різному обсязі. Це залежало від рівня відкритості органу державної влади, прозорості, історії розвитку та сили інститутів громадянського суспільства, які діють у громаді. Тому новий Закон «Про державну службу» чітко зобов'язав керівників оприлюднювати щорічно свій звіт, що гарантує реалізацію принципу публічності.

Вищевказаний «Типовий порядок проведення публічного звіту керівника органу виконавчої влади» у своєму третьому розділі містить інформацію про структуру, в якій повинен бути складений звіт керівника, і яка складається з п'яти елементів. У структурі повинна міститись інформація про результати роботи органу виконавчої влади; аналіз діяльності цього органу; співвідношення бюджету поточного року з фактичними витратами попереднього; інформація про поточну систему органу, зміни до неї (якщо такі відбувалися), кількість та основні характеристики роботи територіальних органів, підприємств, установ та організацій, що належать до сфери управління органу державної влади; інша можлива до оприлюднення інформація [5]. Введення такої структури надає можливість керівникам органів державної влади розуміти, яким саме повинен бути звіт і яку інформацію повинно бути вміщено в нього. В іншому випадку, звіт, який не відповідає вимогам структури може вважатися недійсним.

Таким чином, від організації публічної та узгодженої роботи людей, які працюють для забезпечення виконання функцій держави, залежить якість реалізації управлінських рішень, адміністративних послуг та відношення до країни загалом на етапі євроінтеграції. Звіт керівника органу виконавчої влади є рушійним фактором змін у практиці інформаційної роботи, боротьби з корупцією та впровадженню демократичних засад діяльності органів виконавчої влади.

Список використаних джерел:

1. Атаманчук Г. В. «Теорія державного правління» (курс лекцій).

2. Закон України «Про державну службу» Відомості Верховної Ради (ВВР), 2016, № 4, ст. 43.

3. Наказ Національного агентства України з питань державної служби «Про затвердження Типового порядку проведення публічного звіту керівника органу виконавчої влади» від 20.12.2016 року.

4. Закон України «Про доступ до публічної інформації» Відомості Верховної Ради (ВВР), 2011, № 32, ст. 314.

5. «Типовий порядок проведення публічного звіту керівника органу виконавчої влади», затверджений Наказом Національного агентства України з питань державної служби № 277 від 20.12.16.

Черей С.В.

студент,

Сумський державний університет

ПОВНОВАЖЕННЯ ФОНДУ ГАРАНТУВАННЯ ВКЛАДІВ ФІЗИЧНИХ ОСІБ У ВІДНОСИНАХ НЕПЛАТОСПРОМОЖНОСТІ БАНКІВ

Відповідно до законодавства України, Фонд є державною спеціалізованою установою, що виконує функції державного управління у сфері гарантування вкладів фізичних осіб. Крім цього, він має статус юридичної особи, володіє відокремленим майном, що є об'єктом права державної власності та перебуває в його повному господарському віданні. Фонд є економічно самостійною установою, що не має на меті одержання прибутку.

Фонд гарантування вкладів фізичних осіб визначався державною установою, яка виконувала функції державного управління у сфері гарантування вкладів фізичних осіб [1], але у п. 2 Розділу X «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб» [2] зазначається, що з дня набрання чинності цим законом попередній закон втратив чинність. Законом України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб» істотно змінено інституційні засади функціонування системи гарантування вкладів фізичних осіб та повноваження Фонду гарантування вкладів фізичних осіб. Так, зокрема правовий статус Фонду визначається ст. 3 цього закону, відповідно до якої Фонд є установою, що виконує спеціальні функції у сфері гарантування вкладів фізичних осіб.

Фонд гарантування вкладів фізичних осіб слід розглядати як установу, що виконує спеціальні функції у сфері гарантування вкладів фізичних осіб та виведення неплатоспроможних банків з ринку (ч. 1 ст. 3 Закону України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб»), можна вважати деякою мірою належним до системи органів державного управління, який здійснює регулювання участі банків у системі гарантування вкладів фізичних осіб (п. 5 ч. 1 ст. 4 Закону України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб»), тобто відносин, що виникають у зв'язку із створенням і функціонуванням системи гарантування вкладів фізичних осіб, виведенням неплатоспроможних банків з ринку та ліквідації банків (ч. 3 ст. 1 Закону України «Про систему